

הברא הוז, עליו הרים אליה
כאשה שששחה עם בעלה.

ואם תאמר, הנה אלהו ברוח ולא
פגש בה, למה? אלא אלהו הוא
למטה מן הברא, ולא למעלה,
כמו שדרי משה ויעקב, ומושום
כז הוא מלך ועושה שליחות.
ומשם שיעקב ומשה הם
למעלה מן הברא, הברא שששחה
אליהם ועלתה לקבל אוטם
כאשה שששחה לבעה ומקבלת
אותו.

וירא והנה באר בשדה. סוד הוא
שראה את הברא הוז למעלה, זה
במו זה. כתוב שלשה עדרי צאן
רבעים עליה. אם הם שלשה,
למה כתוב ונאספו שמה כל
העדרים? אלא הם שלשה:
דROOM, מזורה, צפון. דרום מן הצד
הזה, וצפון מהצד הזה, ומזרח
ביניהם. ואלו עומדים על הברא
הוז ואוחזים אותה וממלאים
אותה. מה הטעם? מושום כי מן
הברא היה ישקו העדרים. כיינו
שפתו בקש כל חיתו שדי.

תוספתה

וירא והנה באר בשדה. רבי
אלעזר אמר, ברונו (ישעה נא)
שמעו אליו רדקפי צדק. אוטם
המקשימים סוד האמונה, אוטם
שנדברקו בקשר האמונה, אוטם
שיודעים דרכיו המלך העליון
[קרבו שמע].

בשבעולים שים ויצאו לקראת
אחד - מקבלים אותו בין שתי
זרועות. שניים יורדים למטה,
שנים הם, אחד ביניים. שני
אליה מושב הגבאים, המוקם
שyonקים בו, אחד ביניים, שהוא
מתהבר בכל, הוא נוטל הכל.

ורמה באר קדושה עומרת
פתחיהם, היא שדה התפוחים
הקדושים. מהברא הוז משקם
העדרים, כל אותן המרобыות, כל

ומשה, בחרודה קבילazon האי באר, ובעה
לאתקרבא בהדייהו, ועל דא ביון דחמא לוז
האי באר סליקו מיא לגבייהו, באתטא
דחדייאת עם בעלה.

וואי תימא הוא אלהו ברוח ולא אערע ביה,
אמאי. אלא, אלהו למטה מן באר הוא,
ולא לעילא, כמה דהו משה ויעקב, ובגין
כח, מלך איהו, ובעיד שליחותא, ובגין
יעקב ומשה, לעילא אינון מן הברא, באר
חרדי לגבייהו, וסליק לכבלא לוז, באתטא
דחדאת לגבי בעלה, ומקבלא לייה.

וירא והנה באר בשדה, רוז איהו, דחמא
האי באר לעילא, דא בגוונא דא,
כתיב, (בראשית כט) שלשה עדרי צאן רובצים
עליה, אי אינון (דף קרב ע"א) שלשה, אמאי
כתיב, (בראשית כט) ונאספו שמה כל העדרים.
אלא, אינון שלשה, דרום, מזרח, צפון.
דרום מהאי טרא, וצפון מהאי טרא,
ומזרח בינייהו, ואלין קיימין על האי באר
ואחידן לייה, ומליין לייה. מי טעם, בגין,
(בראשית כט) כי מן הברא היה יSKU העדרים.
הינו דכתיב, (תהלים קד) יSKU כל חיתו שדי.

תוספה

וירא והנה באר בשדה. (בראשית כ"ט) רבי אלעזר אמר,
כתיב (ישעה נא) שמעו אליו רודפי צדק, אינון
דtabui רוז דמהימנותא, אינון דאתביבקו בקשורה
DMAHMNOTA, אינון דיקען ארחי דמלפה עללה.
בד סליקו תרין, ונפקו לאגדות חד, מקבלין לייה בין
תרין דרווען. תרי נחמי למטה, תרין אינון, חד
בינייה. תרין אלין מותבא דגבאי, אמר דינקי ביה, חד
בינייהו, דאייהו אתחבר בכלא, הוא גטיל פלא.

ההוא בירא קדישא קאים תחותמיהו, חקלא דטפוחין
קדישין איהו. מהאי בירא מתקין עדריא, כל

אומם בעלי כנפים. שלשה קנים רוכצים [עשרה] על הבאר הוז. הבאר הוא מתרמאט מלה. זהו שפטוב כי מן הבאר היה ישקו העדרים וגנו. וזה נקרא אדרני, ועל זה כתוב אדרני אלהים אפה החלות, וככתוב והאר פניך על מקדש השם למען אדרני. אדורן כל הארץ. וזה שפטוב הנה ארון הברית אדורן כל הארץ. ע"כ התוספתא.

ונאספו שמה כל העדרים, הינו שפטוב (קהלת א) כל הנחלים הלכים את הים. וגלו און האון - מעברים ממנה את תקף הדיין הקשה, אותו שפפא ונקרש, ושם בירט שוא נקרא און, ולא יוצאים ממנה מים החוצה. וכשאותם הנחלים באים, מתזוק הדורות, שהוא בימין, ולא יכול האפון לתקריש את המים, בנהר הנה, ונקרשים המים, כמו נהר שמיימי מועטים.

ועל כן, כשאותם נחלים באים, מתזוק הדורות, שהוא הימין, והמים מפשירים וושופעים ומשקים את העדרים, כמו שאמרנו, שפטוב ישקו כל חיתו שדי. והשיבו את האון על פי הבאר, למקומה, משים שהעולים צריך את הדיין שלה, שתהיה בדין, להוציא את הרשעים בה. בא ראה, כשיעקב היה יושב על הבאר ורואה המים עולמים אליו, ידע שם תזמן לו אשתו. וכן במשה, כשישב על הבאר, בין שראה שהמים עולמים אליו, ידע שאשתו תזמן לו לשם. וכך היה לע יעקב, שם הزادנה לו אשתו, כמו שפטוב עזנו מדבר ערום ורחל באה עם הצאן. ויהי באשר ראה יעקב את רחל וגנו.

איןון רתיכין, כל איןון מארי גדרין. ג' קיימין רביעין (קיטי) על האי בירא, האי בירא מנויו אטמלי, הרא הוא דכתיב, (בראשית לט) כי מן הבאר היה ישקו העדרים וגנו. ד' און אדרניatakri, על ד' א כתיב, (דניאל ז) וזה אדרני אליהם אטה החילות, וכתיב, (דניאל ז) וזה אפרניך על מקדש השם למען אדרני. אדורן כל הארץ, הרא הוא דכתיב, (יהושע ג) הנה ארון הברית אדורן כל הארץ. ע"כ (תוספותה)

ונאפו שמה כל העדרים, הינו דכתיב,
(קהלת א) **כל הנחלים הולכים אל הים.**
(בראשית לט) **וגללו את האון, מעבירין מינה תקיפו דידנא קשיא, והוא דגילד וקריש, (ס"א פ"ז רברוי) דבדין אקרי און, ולא נפקי מינה מיא לא בר. וכד איןון נחלין אתיין, אתחף דרום דאייה ימינה, ולא יכול אצפוץ למקרש גלידין וקרשי מיא, בנחרא דמיימי זעירין.
ועל ד' כד איןון נחלין אתיין, אתחף דרום דאייה ימינה, ומין אשטרין, ונגידין ואשקיין עדריא, כמה דאמון דכתיב לשקו כל חיתו שדי. (בראשית לט) והשיבו את האון על פי הבאר, למקומה, בגין דעלמא אצטריך דינא דילה, דתהי בדינא לאוכחה בית חביבה.**

הא חזי, יעקב כהוה יתיב על בירא,
וחמא מיא דסלקין לגביה, ידע דתמן
תזמן ליה אתתיה. וכן במשה, כה יתיב על
בירא, כיון דחמא דמייא סליקין לגביה, ידע
דאתתיה אזדמנת ליה פמן, והכי הוה ליה
לייעקב, דתמן אזדמנית ליה אתתיה, כמה
דכתיב, (בראשית לט) עזנו מדבר עעם ורחל באה
עם הצאן, ויהי באשר ראה יעקב את רחל
וגנו. משה, דכתיב, (שמות ז) ויבאו הרועים